

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 106/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti CD Consulting s. r. o., Politických vězňů 1272/21, Nové Město, Praha 1, Česká republika, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 150/2014 z 9. septembra 2014, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, a takto

rozhodol:

Sťažnosť obchodnej spoločnosti CD Consulting s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti CD Consulting s. r. o., Politických vězňů 1272/21, Nové Město, Praha 1, Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 150/2014 z 9. septembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) jej uznesením sp. zn. 1 SprO 425/2014 z 24. júna 2014 uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 36 € „za spracovanie hromadného podania podľa položky č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.).

Sťažovateľ s uložením povinnosti nesúhlasil a preto podal proti rozhodnutiu odvolanie, kde uviedol všetky právne dôvody spochybňujúce právne závery okresného súdu a poukázal aj na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky produkovanú vo veci povinnosti zaplatiť súdny poplatok.“.

O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd postupom v napadnutom konaní a napadnutým uznesením porušil jej „základné práva, konkrétne:

- 1) právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...;*
- 2) právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...;*
- 3) právo vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy;*
- 4) právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru;“.*

Podľa sťažovateľky okresný súd aj krajský súd porušili jej právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces tým, že „svoje rozhodnutie formulovali na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácie a interpretácie práva a osobitne aplikácie protiústavnej úpravy bez toho, aby vyvolali konanie na potvrdenie domnienky o ústavnosti, ktorá je však vyvrátiteľná rozhodnutím o abstraktnej kontrole ústavnosti“.

Tvrdenie o porušení označených práv sťažovateľka odôvodnila tiež tým, že „Z napadnutého uznesenia vôbec nie je zrejmé, ktoré podania súd vyhodnotil ako také, ktoré tvoria spoločne hromadné podanie... Podľa ust. § 1 zákona č. 71/1992 Zb. súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh. Poplatky sa môžu vyberať aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ale len ak je to v sadzobníku výslovne uvedené. V položke 20b nie je výslovne uvedené, že poplatok za spracovanie hromadného podania je možné vyberať bez návrhu poplatníka na vykonanie úkonu súdu... Z napadnutého uznesenia vôbec nie je zrejmé, prečo boli podania súdom vyhodnotenú ako také, ktoré tvoria súčasť iných, viac než desiatich podaní podaných tým istým subjektom v ten istý deň..., či spoplatnené podanie je vo vzťahu k skupine podaní (hromadnému podaniu) podaním v poradí desiatym alebo iným a či má byť, alebo nemá byť spoplatnené...“

Napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie.“

Podľa názoru sťažovateľky „porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Totižto všeobecne záväzný právny predpis, konkrétne položka č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.), ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou. Porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali v tomto prípade postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Porušovateľ pokračoval v konaní, aj keď mal zákonnú povinnosť podrobiť aplikovanú právnu úpravu kontrole ústavnosti.“. Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla, v čom spočíva podľa jej názoru rozpor položky 20b) Sadzobníka súdnych poplatkov [príloha zákona Slovenskej

národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) s ústavou.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, namietané uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým krajský súd v odvolacom konaní potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o povinnosti sťažovateľky zaplatiť súdny poplatok, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Krajský súd podľa sťažovateľky nešpecifikoval, ktoré podania vyhodnotil ako hromadné, a namietala, že úkon súdu, ktorým je spracovanie hromadného podania, krajskému súdu nenavrhol, preto nebolo možné poplatok za spracovanie hromadného podania podľa položky 20b Sadzobníka súdnych poplatkov uložiť. Sťažovateľka tiež v sťažnosti namietala nedostatok odôvodnenia napadnutého uznesenia ako aj postup súdu, ktorý konanie neprerušil podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a nepodal návrh ústavnému súdu na vyslovenie nesúladu položky 20b Sadzobníka súdnych poplatkov s ústavou.

Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľky poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzických osôb a právnických osôb. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto

konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi (IV. ÚS 719/2013, I. ÚS 9/2014).

Účelom citovaného čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve

na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd nesprávne aplikoval § 42a OSP o hromadnom podaní a ustanovenie prílohy [Sadzobník súdnych poplatkov položka 20b) zákona o súdnych poplatkoch] a napadnuté uznesenie neodôvodnil, čím malo dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu o uložení povinnosti sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok ako vecne správne, keď sa plne stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, ako aj s dôvodmi jeho rozhodnutia a len na doplnenie konštatoval:

«hromadné podanie tvorí najmenej 10 podaní doručených tomu istému súdu tým istým účastníkom v jeden deň (§ 42a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Súdne poplatky (ďalej len „poplatky“) sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len „poplatkový úkon“) uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „sadzobník“), ktorý tvorí prílohu tohto zákona (§ 1 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch).

Poplatky sa vyberajú aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ak je to v sadzobníku výslovne uvedené (§ 1 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch)...

Spracovaním hromadného podania je zistenie počtu podaní tvoriacich hromadné podanie a spracovanie zoznamu podaní tvoriacich hromadné podanie v členení na podania tvoriace hromadné podanie určené na odoslanie inému súdu a na podania určené na zapísanie do príslušného registra. Spracovaním hromadného podania je ďalej vykonávanie úkonov podľa odsekov 2 až 6 na súde, ktorý hromadné podanie prijal (§ 139 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy (ďalej len Spravovací a kancelársky poriadok)...

Odvolačný súd zo spisu zistil, že do podateľne Okresného súdu Stará Ľubovňa bolo dňa 17.04.2014 doručené hromadné podanie právneho zástupcu navrhovateľa CD Consulting s.r.o. v počte 36 podaní uvedených v zozname podaných odvolaní.

Súd prvého stupňa po doručení predmetného hromadného podania tieto spracoval, čo vyplýva z obsahu spisu (č. l. 5-6).

Zo Zákona o súdnych poplatkoch účinného ku dňu deponovania podaní odosielateľa (t. j. ku 17.04.2014) vyplýva, že podľa Položky 20b Sadzobníka súdnych poplatkov poplatok vyberaný v občianskom súdnom konaní za spracovanie hromadného podania za každé podanie, ktoré tvorí hromadné podanie, je 1 euro.

K odvolacej námietke odosielateľa, že uznesenie neobsahuje odôvodnenie a nie je z neho zrejmé, ktoré podania súd vyhodnotil ako také, ktoré tvoria spoločne hromadné podanie, odvolací súd konštatuje, že aj táto odvolacia námietka odosielateľa je nedôvodná.

Súd prvého stupňa v napadnutom uznesení jasne a náležite odôvodnil svoje rozhodnutie a uviedol príslušné ustanovenia, ktorými svoje rozhodnutie odôvodnil.

Súd prvého stupňa zároveň správne konštatoval, že ide o hromadné podanie. Uloženie poplatkovej povinnosti je zreteľne špecifikované a nezameniteľné s inými podaniami.

Pokiaľ odosielateľ namietal, že v danom prípade nejde o hromadné podanie, odvolací súd konštatuje, že odvolateľ svoje tvrdenie nijako neobjasnil a nekonkretizoval a k správne záveru prvostupňového súdu len dopĺňa, že podanie odosielateľa obsahuje všetky kvalifikačné znaky uvedené v ust. § 42a Občianskeho súdneho poriadku pre hromadné podanie, teda:

- a) tvorí ho najmenej 10 podaní (v danom prípade 17)*
- b) boli doručené tomu istému súdu (Okresnému súdu Stará Ľubovňa)*
- c) tým istým účastníkom (CD Consulting s.r.o.)*
- d) v jeden deň (20.01.2014)*

Pokiaľ odvolateľ namietal, že návrh na spracovanie hromadného podania podaný nebol, odvolací súd konštatuje, že Spravovací a kancelársky poriadok explicitne stanovuje postup súdu v prípade hromadných podaní, kedy je jeho povinnosťou postupovať v zmysle § 139a a nasl. Spravovacieho a kancelárskeho poriadku, to znamená, že je povinný spracovať hromadné podanie za účelom riadneho a efektívneho zapísania veci do príslušných registrov (ak ide o návrh na začatie konania), resp. založenia do príslušných už existujúcich spisov.

Ustanovenie § 1 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch umožňuje vyrubiť súdny poplatok za úkony súdu vykonávané bez návrhu, ak je to v prospech poplatníka, ak je to v sadzobníku výslovne uvedené.

Položka 20b stanovuje výšku súdneho poplatku za spracovanie hromadného podania.

Z uvedeného vyplýva, že podanie spoločnosti CD Consulting s.r.o. je bez akýchkoľvek pochybností hromadným podaním a súd prvého stupňa toto hromadné podanie spracoval. Nepochybné je aj to, že išlo o úkon v prospech poplatníka, pretože odosielateľ podal odvolanie voči rozsudkom o zamietnutí návrhu v konaniach uvedených v prílohe hromadného podania a Sadzobník súdnych poplatkov výslovne stanovuje výšku súdneho

poplatku za spracovanie hromadného podania na sumu 1,- euro za každé podanie, ktoré tvorí hromadné podanie.

Správnosť záveru prvostupňového súdu vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. I. ÚS 9/2014.

Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že odosielateľ neuviedol v odvolaní žiadny taký relevantný dôvod, ktorý by bol spôsobilý privodiť zrušenie napadnutého uznesenia.»

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia napadnutého uznesenia konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto predmetné uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcich hromadné podanie) a zákona o súdnych poplatkoch [položka 20b) Sadzobníka súdnych poplatkov]. Zjavne neobstojí ani námietka sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia, pretože jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia vo veci sťažovateľky.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky, že „porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Totižto všeobecne záväzný právny predpis, konkrétne položka č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.), ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou. Porušovateľ, alebo súd prvého

stupňa, mali v tomto prípade postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska“, ústavný súd uvádza, že podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP je súd povinný prerušiť konanie a predložiť vec ústavnému súdu na zaujatie stanoviska, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Zo znenia § 109 ods. 1 písm. b) OSP zjavne vyplýva, že k záveru o nesúlade všeobecne záväzného predpisu s ústavou, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorý sa má v predmetnej veci aplikovať, musí dospieť súd, nie účastník konania. V posudzovanej veci z dokumentácie predloženej sťažovateľkou nevyplýva, že by v jej veci konajúce súdy dospeli k záveru, že § 42a OSP alebo položka 20b) Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaca prílohu zákona o súdnych poplatkoch je v rozpore s právnymi predpismi vyššieho stupňa právnej sily.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením a postupom krajského súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2015